

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4640/2019
04.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1616/19 од 07.03.2019. године, у седници од 04.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1616/19 од 07.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 90/18 од 10.12.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца као резерviste. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1616/19 од 07.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка због којих се ревизија може поднети, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био ангажован као резервиста у ВП 1001/62 у периоду од 31.03.1999. године до 25.06.1999. године. Тужиоцу у овом периоду нису исплаћиване дневнице у пуном износу у складу са Правилником о измени Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије. Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, потврђен је Споразум од 11.01.2008. године закључен са ратним војним резервистима са пребивалиштем у седам неразвијених општина, којима је регулисана исплата ратних дневница у виду финансијске помоћи преко њихових општина.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је утврђено да је Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација тужиоца на основу места пребивалишта.

Дискриминација је свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица и њима блиска лица, на остварен или прикривен начин, које се заснива на било ком основу (раси, држављанству, националној или верској припадности, језику, политичким убеђењима, полу и слично). Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано чланом 21. Устава Републике Србије и члану 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Лица која указују да је у односу на њих извршена дискриминација дужна су да докажу да су неједнако третирана у односу на друга лица која су у истој или сличној ситуацији, а супротна страна на чије се дискриминаторско поступање указује, дужна је да докаже постојање објективног и оправданог разлога за различитост у поступању.

С`обзиром да је Закон о забрани дискриминације ступио на снагу након доношења наведеног Закључка Владе Републике Србије, постојање дискриминације нижестепени судови су правилно ценили непосредном применом члана 21. Устава Републике Србије и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и утврдили да је исплатом ратних дневница само резервистима са територије седам неразвијених општина обухваћених Закључком од 17.01.2008. године извршена дискриминација тужиоца који има пребивалиште на територији друге општине, а коме су ратне дневнице делимично исплаћене, с`обзиром да тужена није доказала да је постојало легитимно, објективно и разумно оправдање за ово прављење разлике по основу пребивалишта.

Наводима ревизије којима се указује да су тужиоцу у целости исплаћене ратне дневнице према тада важећим прописима, оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити.

Супротно наводима ревизије, тужилац јесте био у истој ситуацији као и резервисти са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина, будући да је учествовао у одбрани земље током 1999. године, а није од значаја то што није подносио тужбу надлежном суду за исплату ратних дневница.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић